

30 Δεκεμβρίου, 1994

[ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΜΑΡΩ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ,

Αιτήτρια,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ
ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 977/92)

Διοικητικό Δικονομικό Δίκαιο — Προσφυγή — Γεγονότα επί της αιτήσεως — Παράλειψη αναγραφής τους — Θεραπεύσιμη παρατυπία — Οι Θεσμοί Πολιτικής Δικονομίας υπό το Άρθρο 146 του Συντάγματος.

Προσφυγή βάσει του Άρθρου 146 του Συντάγματος — Εκπαιδευτικοί Λειτουργοί — Έννομο συμφέρον επί πρώτου διορισμού — Η κλήση μερικών μόνο από τους υποψηφίους του πίνακα διοριστέων σε προσωπική συνέντευξη είναι ασύνδετη προς το ζήτημα του εννόμου συμφέροντος προσβολής των διορισμών. 5

Εκπαιδευτικοί Λειτουργοί — Διορισμοί — Η προβλεπόμενη από το Άρθρο 28Γ, των περί Δημόσιας Εκπαιδευτικής Υπηρεσίας Νόμων 1969 - 1992, διαδικασία διορισμού — Δεν τίθεται ζήτημα σύγκρισης μεταξύ των υποψηφίων — Είναι εντελώς αδιάφορο το πόσους υποψηφίους από τον πίνακα διοριστέων καλεί σε προσωπική συνέντευξη η Ε.Ε.Υ. 10
15

Προσφυγή βάσει του Άρθρου 146 του Συντάγματος — Έννομο συμφέρον — Οχι μόνο η ίδια η προσφυγή αλλά και οι λόγοι ακυρώσεως πρέπει να καλύπτονται από το έννομο συμφέρον του αιτητή — Προσβολή της κατανομής των θέσεων για διορισμό εκπαιδευτικών κατά ειδικότητα — Ελλείπει το έννομο συμφέρον προσβολής ειδικά των διορισμών στην ίδια ειδικότητα με τον αιτητή. 20

Εκπαιδευτικοί Λειτουργοί — Διορισμοί — Πλήρωση θέσεων καθηγητών

κατά ειδικότητα — Η κατανομή των θέσεων κατά ειδικότητα πραγματοποιείται από την αρμόδια αρχή — Το Άρθρο 14 του Νόμου παρέχει την προς τούτο εξουσία που συνάδει και με την όλη δομή του Νόμου.

- 5 Συνταγματικό Δίκαιο — Συνταγματικότητα νόμου — Η σοφία ή σκοπιμότητα νόμου δεν ελέγχεται — Δεν μπορεί να τεθεί ζήτημα “νομικά πάσχουσας” διάταξης νόμου χωρίς αμφισβήτηση της συνταγματικότητάς του — Διοικητικό Δίκαιο — Δεδικασμένο από ανυρωτική απόφαση — Έκταση της δέσμευσης του νομοθέτη από το δεδικασμένο.

10

Εκπαιδευτικοί Λειτουργοί — Διορισμοί — Διορισμοί καθηγητών — Ο Περί Δημόσιας Εκπαιδευτικής Υπηρεσίας Νόμος (Ν.245/87) — Η πρόνοια του Άρθρου 5(3) — Είναι ρητή πως το κριτήριο του έτους απόκτησης του πρώτου τίτλου σπουδών για σκοπούς καθορισμού της σειράς στους πίνακες διοριστέων θα εφαρμοζόταν και κατά την συμπλήρωση των πινάκων που έγινε τον Αύγουστο 1988.

15

- 20 Η αιτήτρια προσέβαλε το διορισμό των ενδιαφερομένων μερών στη θέση Καθηγητή (μαθηματικοί) προβάλλοντας ισχυρισμούς κατά του κύρους της διαδικασίας των διορισμών συνολικά, από την αρχή μέχρι το τέλος. Στο έντυπο της αίτησης της προσφυγής δεν αναγράφικαν γεγονότα, πράγμα που οι καθ'ων η αίτηση ήγειραν με τη μορφή προδικαστικής ένστασης με την γραπτή τους αγόρευση.

25

Το Ανώτατο Δικαστήριο, απορρίπτοντας την προσφυγή, αποφάσισε ότι:

1. Είναι γεγονός πως, αντίθετα προς την εισήγηση της αιτήτριας, δεν αναφέρονται γεγονότα στην προσφυγή. Περιέχονται μόνο ισχυρισμοί περιγραφικοί του είδους της παρανομίας από την οποία, κατά τη γνώμη της αιτήτριας, πάσχει η προσβαλλόμενη απόφαση. Δεν μπορεί όμως να γίνει αποδεκτό πως θα πρέπει γι' αυτό το λόγο να απορριφθεί η προσφυγή ως άκυρη. Η φύση της αναθεωρητικής διαδικασίας του Ανωτάτου Δικαστηρίου δύναμι του Άρθρου 146 του Συντάγματος αλλά και της δικαιοδοσίας του προς έλεγχο της συνταγματικότητας των νόμων, οδήγησε ανέκαθεν σε διαφοροποίηση ως προς την έκταση της εφαρμογής σ αυτές των περί Πολιτικής Δικονομίας Θεσμών. Ειδικότερα, παρά τις διατάξεις της Δ.64, σταθερά θεωρείται η μη συμμόρφωση προς τους Κανονισμούς ως θεραπεύσιμη παρατυπία.

40

Οι καθ'ων η αίτηση δεν έθεσαν το ζήτημα με την πρώτη ευκαιρία ούτε προέβησαν σε οποιοδήποτε δικονομικό διάβημα ενόψει της παρατυπίας. Εν γνώσει τους προχώρησαν στο διαδικαστικό βήμα

- της καταχώρισης της ένστασής τους με την οποία δεν αναφέρθηκαν στο θέμα και στη συνέχεια της γραπτής τους αγόρευσης. Η έλλειψη γεγονότων στην προσφυγή δεν αποτέλεσε εμπόδιο στην ανάπτυξη των θέσεών τους. Στην ένστασή τους παρέθεσαν τα σχετικά γεγονότα και είναι αυτά τα γεγονότα που βρίσκονται στο επίκεντρο των ισχυρισμών της αιτήτριας. Τα θέματα που εγείρονται είναι καθαρώς νομικά και η παρατυπία έχει ξεπεραστεί σε βαθμό που, ενόψει της φύσης της, ακόμα και η έκδοση οδηγιών για καταχώριση σ' αυτό το τελικό στάδιο τροποποιημένης προσφυγής που να περιέχει τα ήδη πολυσυζητηθέντα παραδεκτά γεγονότα προβάλει ως περιττή. 5
2. Η αιτήτρια κατείχε τα προσόντα της θέσης και γι' αυτό περιλήφθηκε στον πίνακα διοριστέων. Η συμπερίληψή της στον πίνακα γέννησε νόμιμη προσδοκία διορισμού της. Η κλήση μερικών μόνο από τους υποψηφίους του πίνακα σε προσωπική συνέντευξη είναι ασύνδετη προς το ζήτημα του εννόμου συμφέροντος. 15
3. Κατά το Άρθρο 28Γ των Περί Δημόσιας Εκπαιδευτικής Υπηρεσίας Νόμων του 1969-1992 οι κενές θέσεις πρώτου διορισμού στις οποίες αναφέρεται, θα πληρούνται από την Επιτροπή "με το διορισμό των υποψηφίων που έχουν σειρά προτεραιότητας στον οικείο πίνακα διοριστέων" νοουμένου ότι, στην περίπτωση διαδικασίας όπως η ελεγχόμενη, οι διορισθησόμενοι θα κρίνονται από την Επιτροπή ως κατάλληλοι "κατά τη διάρκεια προσωπικών συνεντεύξεων". Δεν τίθεται από το Νόμο ζήτημα σύγκρισης μεταξύ των υποψηφίων ούτε διορισμού όποιου θα κρινόταν ως ο πλέον κατάλληλος. Διορίζεται όποιος κρίνεται κατάλληλος με τη σειρά του πίνακα. Η κρίση ως προς την καταλληλότητα δεν είναι συγκριτική αλλά αφορά στον ίδιο τον κρινόμενο. Αντίθετη θεώρηση θα οδηγούσε σε πλήρη ανατροπή του συστήματος διορισμών που έχει εισάξει ο Νόμος. 20
4. Είναι εντελώς αδιάφορο το πόσους υποψηφίους καλεί σε προσωπική συνέντευξη η ΕΕΥ. Η κλήση περισσότερων ή λιγότερων, ανάλογα με το τι θα προέκρινε η ΕΕΥ κατά περίπτωση, όπως δεν στερεί τους μη καλούμενους από το έννομο συμφέρον που οπωσδήποτε έχουν, δεν περιορίζει απ' εαυτής κάποιο δικαίωμά τους ούτε επηρεάζει την προσδοκία τους για διορισμό. Από τη στιγμή που η Επιτροπή θα κρίνει πως οι πρώτοι στη σειρά είναι κατάλληλοι, οφείλει να τους διορίσει. Αυτό θα ήταν το υποχρεωτικό αποτέλεσμα είτε καλούνταν σε προσωπική συνέντευξη 60 είτε 360. Η ΕΕΥ αφού έκρινε, όπως καταγράφεται στα πρακτικά, πως οι 30 που προηγούνταν στον πίνακα ήταν κατάλληλοι, δεν 25
- 30
- 35
- 40

- χρειάστηκε να καλέσει άλλους. Ο διορισμός, από την άποψη που ενδιαφέρει, ήταν αιτιολογημένος και ο δεύτερος από τους λόγους ακυρότητας όπως συνοψίστηκε πιο πάνω δεν ευσταθεί. Μέσα στο πλαίσιο των δοσμένων νομοθετικών ρυθμίσεων, η αποφυγή κλήσης των εκατοντάδων υποψηφίων του πίνακα εξ αρχής, περισώζει χρόνο και δαπάνη.
- 5
5. Όχι μόνο η ίδια η προσφυγή αλλά και οι λόγοι ακυρότητας πρέπει να προβάλλονται “μετ’ εννόμου συμφέροντος”. Με δοσμένη την κατανομή, αναμφιβόλως δεν θα υπήρχε έννομο συμφέρον για την αμφισβήτηση του κύρους προαγωγών σε θέση που κατανεμήθηκε σε άλλη ειδικότητα, αφού ουδέποτε ο αιτητής θα μπορούσε να την καταλάβει. Δεν είναι όμως απρόσβλητη η ίδια η κατανομή των ειδικοτήτων αλλά είναι και αυτή αναθεωρήσιμη. Κατανομή περισσότερων θέσεων σε ορισμένη ειδικότητα περιορίζει την προσδοκία διορισμού ή προαγωγής σε άλλη. Έπεται πως προσοντούχος ορισμένης ειδικότητας μπορεί να αμφισβητήσει τη νομιμότητα της κατανομής, εφόσον δε αυτή συνιστά, όπως κρίθηκε στη δεύτερη από τις πιο πάνω υποθέσεις, μέρος της σύνθετης διοικητικής ενέργειας που απέληξε στις προαγωγές, έλλειψη εννόμου συμφέροντος υπάρχει στην περίπτωση προσβολής του κύρους της προαγωγής σε θέση που κατανεμήθηκε στην ειδικότητα που έχει και ο αιτητής και όχι στην αντίστροφη περίπτωση. Η ακύρωση του διορισμού ή της προαγωγής σε θέση της ίδια ειδικότητας για τέτοιο λόγο θα ήταν αντιστοιχία προς το έννομο συμφέρον του αιτητή που μπορεί να συνίσταται στην αύξηση των θέσεων της δικής του ειδικότητας. Ως προς αυτή την έκφραση, ο αιτητής συμπλέει με το διορισθέντα ή τον προαχθέντα που έχει τη δική του ειδικότητα και δεν είναι νοητό να τον αντιμάχεται.
- 10
- 15
- 20
- 25
- 30
6. Εν πάση περιπτώσει το Δικαστήριο έκανε το επιχείρημα της αιτήτριας εσφαλμένο. Η εισήγηση της αιτήτριας θέλει την αρμόδια αρχή να έχει ζητήσει την πλήρωση 225 κενών θέσεων γενικά, τις οποίες επομένως, θα έπρεπε να πληρώσει κατά το δοκούν η ΕΕΥ. Η πρόταση της αρμόδιας αρχής πρέπει να διαβαστεί ως σύνολο. Προτάθηκε η πλήρωση των συγκεκριμένων θέσεων όπως αυτές εξειδικεύθηκαν. Εμπεριέχει το Άρθρο 14 εξουσία για τέτοια εξειδίκευση που συνάδει με τη δομή του Νόμου και ειδικά με την ύπαρξη πινάκων διοριστέων κατά ειδικότητα και την υποχρέωση διορισμού κατά τη σειρά προτεραιότητας των υποψηφίων σ’ αυτούς. Το Άρθρο 35Γ δεν αναιρεί αυτή την πραγματικότητα. Ως συνέπεια της ρύθμισης για προαγωγές κατά ειδικότητα, ειδικά στη θέση Βοηθού Διευθυντή Σχολείων Μέσης Γενικής Εκπαίδευσης και Τεχνικής Εκπαίδευσης, ακολούθησε η διάταξη σύμφωνα με την οποία “η κατα-
- 35
- 40

- νομή των θέσεων στις διάφορες ειδικότητες όπως επίσης και ο καθορισμός των ειδικοτήτων θα γίνεται από την αρμόδια αρχή κατά το χρόνο που υποβάλλεται η πρόταση για πλήρωση των θέσεων, ανάλογα με τις ανάγκες της υπηρεσίας”. Στόχος είναι όχι τόσο η δήλωση του αιτούντου αλλά ο προσδιορισμός πως η κατανομή θα γίνεται, ανάλογα με τις ανάγκες της υπηρεσίας, κατά το χρόνο που υποβάλλεται η πρόταση για πλήρωση των θέσεων. Ο τρόπος διατύπωσης που επελέγη [βλ. επίσης το Άρθρο 35Δ(2)] δεν είναι άσχετος και προς το γεγονός ότι, όπως προνοεί το Άρθρο 35Δ(1), η κατανομή των θέσεων των Βοηθών Διευθυντών μεταξύ της Μέσης Γενικής Εκπαίδευσης και Τεχνικής Εκπαίδευσης θα γίνεται από τον Προϊτολογισμό.
7. Οι ισχυρισμοί της αιτήτριας είναι αβάσιμοι πρώτα για το θεμελιώδη λόγο πως δεν μπορεί ούτε να ελέγχεται η σοφία ή η σκοπιμότητα του Νόμου ούτε να τίθεται ζήτημα “νομικά πάσχουσας” διάταξης του χωρίς αμφισβήτηση της συνταγματικότητάς του. Η εμπλοκή στη συζήτηση της υπόθεσης *Savva v. Republic*, παραγνωρίζει το γεγονός πως εδώ δεν πρόκειται πλέον για δευτερογενή νομοθεσία αλλά για νόμο που ψηφίστηκε από τη Βουλή των Αντιπροσώπων. Στο βαθμό που η αναφορά σε παραβίαση του δικαστικού δεδικασμένου θα μπορούσε να θεωρηθεί ότι εγείρει ζήτημα αντισυνταγματικότητας με την έννοια είτε της παραβίασης της αρχής της διάκρισης των εξουσιών είτε του Άρθρου 146 του Συντάγματος που κατοχυρώνει το δικαίωμα της ατομικής προσφυγής (βλ. συναφώς *Συμβούλιο Εγγραφής Αρχιτεκτόνων και Πολιτικών Μηχανικών ν. Ανδρέα Κωνσταντίνου*), η απλή απάντηση βρίσκεται στο γεγονός ότι η υπόθεση *Savva* δεν αφορούσε στην ίδια την αιτήτρια. Δεν ήταν η ίδια διάδικος τότε και η υπόθεση *Savva* δεν είχε ως αντικείμενο διοικητική πράξη που, αυτή καθ’ εαυτή, την επηρέαζε. *Ανεξάρτητα από τα πιο πάνω, είναι ανυπόστατο και το υπόβαθρο του συλλογισμού της αιτήτριας.*
8. Η αιτήτρια δεν υπέβαλε αίτηση μέχρι την 31 Αυγούστου 1987. Λέγει πως δεν το έκανε γιατί έκρινε ότι ο Νόμος έπασχε αφού διατηρούσε ως κριτήριο τους παλαιούς καταλόγους διοριστέων. Αν πράγματι η αιτήτρια δεν υπέβαλε αίτηση για εγγραφή επειδή έκρινε ως “πάσχουσες” τις νομοθετικές ρυθμίσεις πολύ καλά έκανε. Όχι απλώς γιατί δεν είναι σοφό να ενεργεί κάποιος κατά παραγνώριση των νομοθετικών προνοιών ανάλογα με το τί ο ίδιος νομίζει ότι είναι το νομικά ορθό αλλά και γιατί είναι λάθος η αντίληψη πως δεν είχε δικαίωμα δυνάμει του Περί Δημόσιας Εκπαιδευτικής Υπηρεσίας Νόμου (Ν. 245/87) να διεκδικήσει και να πετύχει εγγραφή στους πίνακες διοριστέων με πρώτο κριτήριο το έτος

απόκτησης του πρώτου τίτλου σπουδών της. Είναι ρητή η πρόνοια στη μεταβατική διάταξη του Άρθρου 5(3) του Νόμου 245/87 πως το κριτήριο του έτους απόκτησης του πρώτου τίτλου σπουδών θα εφαρμοζόταν και κατά τη συμπλήρωση των πινάκων που έγινε τον 5 Αύγουστο 1988. Αν η αιτήτρια υπέβαλλε την αίτησή της μέχρι τις 31 Μαΐου 1988 [βλ. σχετικά το Άρθρο 28B(5)], θα εγγραφόταν με βάση το έτος απόκτησης του πρώτου τίτλου σπουδών της.

Η προσφυγή απορρίπτεται με έξοδα.

10

Αναφερόμενες υποθέσεις:

Demetriou etc. (C.B.C. Staff Society) v. Republic (Public Service Commission) 1 R.S.C.C. 99,

15

Attorney-General v. Kouppi a.o. 1 R.S.C.C. 115,

Kourris v. Supreme Council of Judicature (1972) 3 C.L.R. 390,

20

Republic v. Louca a.o. (1984) 3 C.L.R. 241,

Roussos v. Republic (1985) 3 C.L.R. 119,

President of the Republic v. House of Representatives (1985) 3 C.L.R. 872,

25

Σιέπη ν. Δήμου Πάφου (1989) 3 Α.Α.Δ. 2472,

Παυλίδου ν. Δημοκρατίας (1992) 4 Α.Α.Δ. 785,

30

Ιωάννου κ.ά. ν. Δημοκρατίας (1990) 3 Α.Α.Δ. 2016,

Επιτροπή Παγκύπριας Ένωσης Ελλήνων Θεολόγων κ.ά. ν. Δημοκρατίας (1994) 4 Α.Α.Δ. 1992.

35

Savva v. Republic (1986) 3 C.L.R. 445,

Parakyriakou v. Republic (1988) 3 C.L.R. 593,

40

Συμβούλιο Εγγραφής Αρχιτεκτόνων και Πολιτικών Μηχανικών ν. Κωνσταντίνου (1994) 3 Α.Α.Δ. 453,

Ψαρά Κρονίδου κ.ά. ν. Δημοκρατίας (1994) 3 Α.Α.Δ. 530.

Προσφυγή.

Προσφυγή εναντίον της απόφασης των καθ' ων η αίτηση με την οποία διορίστηκαν τα ενδιαφερόμενα μέρη επί δοκιμασία στη μόνιμη θέση καθηγητή των μαθηματικών.

5

A. Σ. Αγγελίδης, για την Αιτήτρια.

P. Παπαέτη, Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους Καθ' ων η αίτηση.

10

Cur. adv. vult.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ.: Με απόφαση της Επιτροπής Εκπαιδευτικής Υπηρεσίας ημερομηνίας 29 Ιουλίου 1992, διορίστηκαν επί δοκιμασία στη μόνιμη θέση Καθηγητή, τριάντα μαθηματικοί. Οι διορισμοί έγιναν κατ' εφαρμογή του άρθρου 28Γ(2)(β) των περι Εκπαιδευτικής Υπηρεσίας Νόμων 1969-1992 (ο Νόμος), με βάση τη σειρά στους οικείους πίνακες διοριστέων. Η αιτήτρια πρόβαλε ισχυρισμούς που άπτονται του καθόλου κύρους της διαδικασίας που ακολουθήθηκε από την αρχή μέχρι το τέλος. Προσβάλλεται όμως με την προσφυγή ο διορισμός μόνο των Καλλιόπης Μαυρή Ζαρτκούχη, Χρυσταλλένης Ανδρέου Παπαστυλιανού, Μάρως Χριστοδούλου Παμπκά και Κυριακής Κωστή. Η μεγάλη καθυστέρηση στην επίδοση της προσφυγής στην τελευταία, παρέτεινε την εκκρεμότητα της προσφυγής.

15

20

25

Με τη γραπτή αγόρευση των καθ' ων η αίτηση εγέρθηκε για πρώτη φορά ζήτημα ως προς το νομότυπο της προσφυγής. Κατά την άποψή τους δεν μπορεί να εκδικαστεί επειδή "κατά παράβαση του Κανονισμού 4(2)(β) του Διαδικαστικού Κανονισμού του Ανωτάτου Συνταγματικού Δικαστηρίου, δεν αναγράφονται καθόλου γεγονότα πάνω στο δικόγραφο....". Όχι διότι τέτοιας μορφής παρατυπία δεν είναι θεραπεύσιμη αλλά διότι "η συγκεκριμένη παρατυπία είναι ουσιώδης και δεν μπορεί να θεραπευθεί στο παρόν στάδιο και κατά συνέπεια συνιστά ακυρότητα του δικογράφου."

30

35

Είναι γεγονός πως, αντίθετα προς την εισήγηση της αιτήτριας, δεν αναφέρονται γεγονότα στην προσφυγή. Περιέχονται μόνο ισχυρισμοί περιγραφικοί του είδους της παρανομίας από την οποία, κατά τη γνώμη της αιτήτριας, πάσχει η προσβαλλόμενη απόφαση. Δεν μπορώ όμως να δεκτώ πως θα πρέπει γι' αυτό το λόγο να απορρίψω την προσφυγή ως άκυρη. Η φύση της αναθεωρητικής διαδικασίας του Ανωτάτου Δικαστηρίου δυνάμει του άρθρου 146 του Συ-

40

ντάγματος αλλά και της δικαιοδοσίας του προς έλεγχο της συνταγματικότητας των νόμων, οδήγησε ανέκαθεν σε διαφοροποίηση ως προς την έκταση της εφαρμογής σ' αυτές των περι Πολιτικής Δικονομίας Θεσμών. Ειδικότερα, παρά τις διατάξεις της Δ.64, σταθερά θεωρείται η μη συμμόρφωση προς τους Κανονισμούς ως θεραπεύσιμη παρατυπία. [Βλ. *Menelaos Demetriou e.t.c. (C.B.C. Staff Society) v. The Republic (Public Service Commission)* 1 R.S.C.C. 99, *The Attorney-General of the Republic v. Kyriacos Kouppi and Others* 1 R.S.C.C. 115, *Antonios Kourris v. Supreme Council of Judicature* (1972) 3 C.L.R. 390, *The Republic v. Louca and Others* (1984) 3 C.L.R. 241, *Roussos v. Republic* (1985) 3 C.L.R. 119, *The President of the Republic v. The House of Representatives* (1985) 3 C.L.R. 872, *Ελευθερία Σιέπη ν. Δήμου Πάφου* (1989) 3 Α.Α.Δ. 2472, *Σοφία Παυλίδου ν. Κυπριακής Δημοκρατίας* (1992) 4 Α.Α.Δ. 785.]

Οι καθ' ων η αίτηση δεν έθεσαν το ζήτημα με την πρώτη ευκαιρία ούτε προέβησαν σε οποιοδήποτε δικονομικό διάβημα ενόψει της παρατυπίας. Εν γνώσει τους προχώρησαν στο διαδικαστικό βήμα της καταχώρισης της ένστασής τους με την οποία δεν αναφέρθηκαν στο θέμα και στη συνέχεια της γραπτής τους αγόρευσης. Η έλλειψη γεγονότων στην προσφυγή δεν αποτέλεσε εμπόδιο στην ανάπτυξη των θέσεών τους. Στην ένστασή τους παρέθεσαν τα σχετικά γεγονότα και είναι αυτά τα γεγονότα που βρίσκονται στο επίκεντρο των ισχυρισμών της αιτήτριας. Τα θέματα που εγείρονται είναι καθαρώς νομικά και η παρατυπία έχει ξεπεραστεί σε βαθμό που, ενόψει της φύσης της, ακόμα και η έκδοση οδηγιών για καταχώριση σ' αυτό το τελικό στάδιο τροποποιημένης προσφυγής που να περιέχει τα ήδη πολυσυζητηθέντα παραδεκτά γεγονότα προβάλλει ως περιττή.

Η αιμόδια αρχή, με έγγραφο ημερομηνίας 12 Μαρτίου 1992, ζήτησε το διορισμό 225 Καθηγητών Μέσης Εκπαίδευσης ως μόνιμων επί δοκιμασία, 30 από τους οποίους σύμφωνα με το έγγραφο, θα έπρεπε να είναι μαθηματικοί. Η Επιτροπή Εκπαιδευτικής Υπηρεσίας, κατ' επίκληση του άρθρου 28Γ(2)(β) του Νόμου, κάλεσε σε προσωπική συνέντευξη, με βάση τη σειρά προτεραιότητας στους πίνακες διοριστέων, τους 60 πρώτους μαθηματικούς με την εξαίρεση ορισμένων που δεν ήταν Κύπριοι πολίτες. Μεταξύ τους και τα ενδιαφερόμενα μέρη, όχι όμως και η αιτήτρια που ήταν 360ή στη σειρά. Η Επιτροπή αφού έκρινε πως οι 30 πρώτοι ήταν κατάλληλοι, αποφάσισε το διορισμό τους.

Οι καθ' ων η αίτηση υποστήριξαν πως η αιτήτρια στερείται εννόμου συμφέροντος επειδή δεν περιλαμβάνονταν στους 60 που κλή-

ήθηκαν σε προσωπική συνέντευξη και, επομένως όπως προτείνουν, δεν είχε τα προσόντα για διορισμό.

Η αιτήτρια προβάλλει τους ακόλουθους ισχυρισμούς:

1. Η αρμόδια αρχή δεν είχε εξουσία κατανομής των 225 θέσεων κατά ειδικότητα. 5
2. Η παράλειψη της ΕΕΥ να καλέσει σε προσωπική συνέντευξη όλους τους προσοντούχους υποψήφιους του πίνακα διοριστέων, συνιστά λόγο ακυρότητας. Εξηγούν πως, όπως προκύπτει, δεν έγινε διαδικασία σύγκρισης - επιλογής και πως η όποια επιλογή δεν αιτιολογήθηκε. 10
3. Ούτως ή άλλως, η απόφαση της ΕΕΥ είναι άκυρη γιατί η σειρά των υποψηφίων στον πίνακα είναι παράνομη. 15

Η αιτήτρια κατείχε τα προσόντα της θέσης και γι' αυτό περιλήφθηκε στον πίνακα διοριστέων. Η συμπερίληψή της στον πίνακα γέννησε νόμιμη προσδοκία διορισμού της. Η κλήση μερικών μόνο από τους υποψηφίους του πίνακα σε προσωπική συνέντευξη είναι ασύνδετη προς το ζήτημα του εννόμου συμφέροντος. Η προδικαστική ένσταση των καθ' ων η αίτηση δεν είναι βάσιμη. Για τους λόγους που θα εξηγήσω είναι αβάσιμος και ο αντίποδάς της, όπως θα χαρακτηρίζα το δεύτερο από τους ισχυρισμούς της αιτήτριας. 20
25

Κατά το άρθρο 28Γ του Νόμου οι κενές θέσεις πρώτου διορισμού στις οποίες αναφέρεται, θα πληρούνται από την Επιτροπή "με το διορισμό των υποψηφίων που έχουν σειρά προτεραιότητας στον οικείο πίνακα διοριστέων" νοουμένου ότι, στην περίπτωση διαδικασίας όπως η ελεγχόμενη, οι διορισθησόμενοι θα κρίνονται από την Επιτροπή ως κατάλληλοι "κατά τη διάρκεια προσωπικών συνεντεύξεων". Δεν τίθεται από το Νόμο ζήτημα σύγκρισης μεταξύ των υποψηφίων ούτε διορισμού όποιου θα κρινόταν ως ο πλέον κατάλληλος. Διορίζεται όποιος κρίνεται κατάλληλος με τη σειρά του πίνακα. Η κρίση ως προς την καταλληλότητα δεν είναι συγκριτική αλλά αφορά στον ίδιο τον κρινόμενο. Αντίθετη θεώρηση θα οδηγούσε σε πλήρη ανατροπή του συστήματος διορισμών που έχει εισάξει ο Νόμος. 30
35
40

Είναι εντελώς αδιάφορο το πόσους υποψηφίους καλεί σε προσωπική συνέντευξη η ΕΕΥ. Η κλήση περισσότερων ή λιγότερων, ανάλογα με το τι θα προέκρινε η ΕΕΥ κατά περίπτωση, όπως δεν στερεί τους μη καλούμενους από το έννομο συμφέρον που οπωσδή-

ποτε έχουν, δεν περιορίζει αφ' εαυτής κάποιο δικαίωμά τους ούτε επηρεάζει την προσδοκία τους για διορισμό. Από τη στιγμή που η Επιτροπή θα κρίνει πως οι πρώτοι στη σειρά είναι κατάλληλοι, οφείλει να τους διορίσει. Αυτό θα ήταν το υποχρεωτικό αποτέλεσμα είτε καλούνταν σε προσωπική συνέντευξη 60 είτε 360. Η ΕΕΥ αφού έκρινε, όπως καταγράφεται στα πρακτικά, πως οι 30 που προηγούνταν στον πίνακα ήταν κατάλληλοι, δεν χρειάστηκε να καλέσει άλλους. Ο διορισμός, από την άποψη που ενδιαφέρει, ήταν αιτιολογημένος και ο δεύτερος από τους λόγους ακυρότητας όπως τον συνόψισα πιο πάνω δεν ευσταθεί. Θα πρόσθετα πως, μέσα στο πλαίσιο των δοσμένων νομοθετικών ρυθμίσεων, η αποφυγή κλήσης των εκατοντάδων υποψηφίων του πίνακα εξ αρχής, περισιώζει χρόνο και δαπάνη.

15 Κατά το άρθρο 14 του Νόμου η Επιτροπή δεν προβαίνει στην πλήρωση οποιασδήποτε θέσης, “ει μη μόνον επί τη λήψει εγγράφου προς τούτο προτάσεως παρά της αρμοδίας αρχής”. Είναι η θέση της αιτήτριας πως η κατανομή κατά ειδικότητα των 225 κενών θέσεων που υπήρχαν ήταν παράνομη γιατί, αντίθετα προς ό,τι συμβαίνει στην περίπτωση των προαγωγών, [βλ. άρθρο 35 Γ του Νόμου], δεν παρέχεται στην αρμόδια αρχή εξουσία για τέτοια κατανομή. Αποτελεί αναπόφευκτη προέκταση της εισήγησης πως η προσδοκία της αιτήτριας για προαγωγή περιορίστηκε παρανόμως αφού κατανεμήθηκαν στους μαθηματικούς μόνο 30 θέσεις. Κάτω από αυτό το πρίσμα δεν μπορώ να δώ ποιο θα μπορούσε να είναι το έννομο συμφέρον της αιτήτριας για προσβολή του κύρους των διορισμών καθηγητών των μαθηματικών όπως και η ίδια, επειδή, όπως είναι ο ισχυρισμός της, η κατανομή που έγινε αδικήσε τους μαθηματικούς. Υπενθυμίζω συναφώς πως όχι μόνο η ίδια η προσφυγή αλλά και οι λόγοι ακυρότητας πρέπει να προβάλλονται “μετ’ εννόμου συμφέροντος”. (Βλ. Πορίσματα Νομολογίας του ΣτΕ 1929 - 1959, σελ. 270). Το πιο κάτω απόσπασμα από τη μελέτη του Βασιλείου Σκουρή “Η Άσκηση Αιτήσεων Ακυρώσεως από Τρίτους Τόμος Τιμητικός του Συμβουλίου της Επικρατείας 1929 - 1979, Τόμος 1 σελ. 397, είναι χαρακτηριστικό:

40 “Για να εξετασθεί ο προβαλλόμενος λόγος ακυρώσεως, πρέπει να προκαλεί η (ενδεχόμενη) παράβαση δεσμευτικών διατάξεων βλάβη στα συμφέροντα του αιτούντος· και μάλιστα στα συμφέροντα εκείνα, από τα οποία αντλεί ο τρίτος τη νομιμοποίηση για την άσκηση αιτήσεως ακυρώσεως. Αντίθετα δεν ασχολείται το Σ.Τ.Ε με (τυχόν) νομικά ελαττώματα της διοικητικής πράξεως, που δεν θίγουν με κανένα τρόπο τα συμφέροντα του τρίτου. Βλέπουμε δηλ. ότι ο δικαστής επιμένει στην ύπαρξη μιας σχέσε-

ως μεταξύ του προσβαλλομένου συμφέροντος και του προβαλλομένου λόγου ακυρώσεως. Η ακύρωση της πράξεως μπορεί να στηριχθεί μόνον σε νομικά ελαττώματα, ικανά να βλάψουν πραγματικά τα έννομα συμφέροντα του προσφεύγοντος τρίτου.”

5

Στις υποθέσεις *Ιωάννης Ιωάννου και Άλλος ν. Κυπριακής Δημοκρατίας* (1990) 3 Α.Α.Δ. 2016 και *Επιτροπή Παγκύπριας Ένωσης Ελλήνων Θεολόγων και Άλλοι ν. Κυπριακής Δημοκρατίας* (1994) 4 Α.Α.Δ. 1992, κρίθηκε πως οι αιτητές δεν είχαν έννομο συμφέρον να προσβάλουν την προαγωγή σε θέσεις που κατανεμήθηκαν σε ειδικότητα άλλη από τη δική τους. Επειδή το θέμα είναι σχετικό παρά το ότι αφορούσε σε κατανομή που έγινε δυνάμει των διατάξεων του άρθρου 35Γ του Νόμου, θα πρέπει, ίσως, να αιτιολογήσω περαιτέρω την κατάληξη στην οποία έχω αχθεί.

10

15

Με δοσμένη την κατανομή, αναμφιβόλως δεν θα υπήρχε έννομο συμφέρον για την αμφισβήτηση του κύρους προαγωγών σε θέση που κατανεμήθηκε σε άλλη ειδικότητα, αφού ουδέποτε ο αιτητής θα μπορούσε να την καταλάβει. Δεν είναι όμως απρόσβλητη η ίδια η κατανομή των ειδικοτήτων αλλά είναι και αυτή αναθεωρήσιμη. Κατανομή περισσότερων θέσεων σε ορισμένη ειδικότητα περιορίζει την προσδοκία διορισμού ή προαγωγής σε άλλη. Έπεται πως προσοντούχος ορισμένης ειδικότητας μπορεί να αμφισβητήσει τη νομιμότητα της κατανομής· εφόσον δε αυτή συνιστά, όπως κρίθηκε στη δεύτερη από τις πιο πάνω υποθέσεις, μέρος της σύνθετης διοικητικής ενέργειας που απέληξε στις προαγωγές, νομίζω πως έλλειψη εννόμου συμφέροντος έχουμε στην περίπτωση προσβολής του κύρους της προαγωγής σε θέση που κατανεμήθηκε στην ειδικότητα που έχει και ο αιτητής και όχι στην αντίστροφη περίπτωση. Η ακύρωση του διορισμού ή της προαγωγής σε θέση της ίδιας ειδικότητας για τέτοιο λόγο θα ήταν αντινομική προς το έννομο συμφέρον του αιτητή που μπορεί να συνίσταται στην αύξηση των θέσεων της δικής του ειδικότητας. Ως προς αυτή την έκφραση, ο αιτητής συμπλέει με το διορισθέντα ή τον προαχθέντα που έχει τη δική του ειδικότητα και δεν είναι νοητό να τον αντιμάχεται.

20

25

30

35

Εν πάση περιπτώσει θα έκρινα το επιχείρημα της αιτήτριας εσφαλμένο. Η εισήγηση της αιτήτριας θέλει την αρμόδια αρχή να έχει ζητήσει την πλήρωση 225 κενών θέσεων γενικά, τις οποίες επομένως, θα έπρεπε να πληρώσει κατά το δοκούν η ΕΕΥ. Η πρόταση της αρμόδιας αρχής πρέπει να διαβαστεί ως σύνολο. Προτάθηκε η πλήρωση των συγκεκριμένων θέσεων όπως αυτές εξειδικεύθηκαν. Εμπεριέχει το άρθρο 14 εξουσία για τέτοια εξειδίκευση που συνάδει με τη δομή του Νόμου και ειδικά με την ύπαρξη πινάκων διοριστέ-

40

ων κατά ειδικότητα και την υποχρέωση διορισμού κατά τη σειρά προτεραιότητας των υποψηφίων σ' αυτούς. Το άρθρο 35Γ δεν αναιρεί αυτή την πραγματικότητα. Ως συνέπεια της ρύθμισης για προαγωγές κατά ειδικότητα, ειδικά στη θέση Βοηθού Διευθυντή Σχολείων Μέσης Γενικής Εκπαίδευσης και Τεχνικής Εκπαίδευσης, ακολούθησε η διάταξη σύμφωνα με την οποία "η κατανομή των θέσεων στις διάφορες ειδικότητες όπως επίσης και ο καθορισμός των ειδικοτήτων θα γίνεται από την αρμόδια αρχή κατά το χρόνο που υποβάλλεται η πρόταση για πλήρωση των θέσεων, ανάλογα με τις ανάγκες της υπηρεσίας". Στόχος είναι όχι τόσο η δήλωση του αυτονόητου αλλά ο προσδιορισμός πως η κατανομή θα γίνεται, ανάλογα με τις ανάγκες της υπηρεσίας, κατά το χρόνο που υποβάλλεται η πρόταση για πλήρωση των θέσεων. Ο τρόπος διατύπωσης που επελέγη [βλ. επίσης το άρθρο 35Δ(2)] δεν είναι άσχετος και προς το γεγονός ότι, όπως προνοεί το άρθρο 35Δ(1), η κατανομή των θέσεων των Βοηθών Διευθυντών μεταξύ της Μέσης Γενικής Εκπαίδευσης και Τεχνικής Εκπαίδευσης θα γίνεται από τον Προϋπολογισμό.

Η αιτήτρια υπέβαλε αίτηση για εγγραφή στους πίνακες διοριστέων στις 8 Μαΐου 1990. Ενεγράφη ως 360ή στη σειρά με πρώτο κριτήριο το έτος υποβολής της αίτησής της, κατά τις διατάξεις του άρθρου 28B(7). Ο τελευταίος από τους ισχυρισμούς της συσχετίστηκε με τις τροποποιήσεις του Νόμου ως προς τα κριτήρια για καθορισμό της σειράς προτεραιότητας στους πίνακες διοριστέων.

Οι πίνακες διοριστέων που καταρτίστηκαν δυνάμει των Περί Εκπαιδευτικών Λειτουργιών (Διδακτικών Προσωπικών) (Διορισμοί, Τοποθετήσεις, Μεταθέσεις, Προαγωγαί και συναφή θέματα) Κανονισμών του 1972 (Κ.Δ.Π. 205/72) κρίθηκαν στην υπόθεση *Sanna v. Republic* (1986) 3 C.L.R. 445 ως *ultra vires*. Οι διορισμοί που πραγματοποιήθηκαν πάνω στη βάση της σειράς των πινάκων εκείνων, ακυρώθηκαν ως παράνομοι. Ακυρώθηκαν επίσης ως παράνομοι διορισμοί που έγιναν στη συνέχεια με βάση κριτήρια ομοια με εκείνα των Κανονισμών. [Βλ. *Papakyriakou v. Republic* (1988) 3 C.L.R. 593, 601. Ο τροποποιητικός Νόμος 180/87 ρύθμισε το ζήτημα, πρωτογενώς πλέον. Βρίσκεται στο επίκεντρο της εισήγησης της αιτήτριας το άρθρο 28B(1) και (2) το οποίο και παραθέτω.

"28B. (1) Οι πίνακες διοριστέων συντάσσονται με σειρά προτεραιότητας, η οποία καθορίζεται στα επόμενα εδάφια.

(2) Αναφορικά με υποψηφίους οι οποίοι υπέβαλαν αίτηση σύμφωνα με το εδάφιο (3) του άρθρου 28Α και οι οποίοι περιλαμβάνονται σε πίνακες διοριστέων που συντάχθηκαν σύμφωνα με

τους Κανονισμούς που ίσχυαν ως την έναρξη της ισχύος του άρθρου αυτού, η σειρά προτεραιότητας καθορίζεται πρώτα από το έτος απόκτησης του πρώτου τίτλου σπουδών.”

Με τον τροποποιητικό Νόμο 245/87 το δεύτερο από τα πιο πάνω εδάφια αντικαταστάθηκε με το ακόλουθο: 5

“Η σειρά προτεραιότητας καθορίζεται πρώτα από το έτος απόκτησης του πρώτου τίτλου σπουδών”.

10

Η εισήγηση της αιτήτριας μπορεί να συνοψισθεί ως εξής:

1. Οι πίνακες διοριστέων που καταρτίστηκαν δυνάμει της ΚΔΠ 205/72 στους οποίους αναφέρεται ο Νόμος 180/87 ήταν ανύπαρκτοι αφού οι κανονισμοί εκείνοι κρίθηκαν ως *ultra vires* και, επομένως, έπασχε νομικά και παραβίαζε το δεδικασμένο η θεώρησή τους από το άρθρο 28(B)(2) του πιο πάνω Νόμου ως στοιχείου ή ως κριτηρίου για καθορισμό της σειράς στους πίνακες διοριστέων που θα καταρτιζόνταν. 15

2. Με το Ν. 245/87 αφαιρέθηκε το στοιχείο της παρανομίας και της παράκαμψης του δικαστικού δεδικασμένου αφού καθορίζεται ως πρώτο κριτήριο το έτος απόκτησης του πρώτου τίτλου σπουδών, αλλά η κατάταξη της αιτήτριας στους πίνακες διοριστέων εξακολουθεί να πάσχει, όπως και οι πίνακες, επειδή 25

(α) δεν επαναπροκηρύχθηκαν οι θέσεις μετά τη θέσπιση του Νόμου 245/87 όπως είχε γίνει μετά τη θέσπιση του Νόμου 180/87, 30

(β) με τις μεταβατικές διατάξεις του Νόμου 245/87 διατηρήθηκαν ισχυρές οι αιτήσεις των υποψηφίων που έγιναν τον Αύγουστο του 1987 με βάση “τις νομικά πάσχουσες” πρόνοιες του Ν. 180/87 και 35

(γ) ο Νόμος 245/87 δεν προέβλεψε κάποιο μεταβατικό δικαίωμα όσων δεν είχαν υποβάλει αίτηση μετά τη θέσπιση του Νόμου 180/87. Η ίδια απέφυγε να υποβάλει τέτοια αίτηση τότε γιατί έκρινε πως ήταν παράνομη η ανάμιξη των πινάκων που καταρτίστηκαν δυνάμει της ΚΔΠ 205/92. 40

3. Εν πάση περιπτώσει, ενόψει και της υπόθεσης *Sanna* (ανωτέρω) η ημερομηνία υποβολής του πτυχίου δεν μπορεί να εί-

ναι το αποφασιστικό ή έστω βαρύνον στοιχείο επιλογής γιατί η αξιοκρατία δεν εξαρτάται από το χρόνο υποβολής της αίτησης.

- 5 Οι καθ'ων η αίτηση αρνούνται τον ισχυρισμό πως οι νέοι πίνακες βασίζονται στην ΚΔΠ 205/72. Εισηγούνται πως οι νέοι πίνακες διοριστέων συντάχθηκαν με βάση τη νέα νομοθεσία και ότι η τροποποίηση του Νόμου βρισκόταν σε πλήρη συμμόρφωση με το δεδικασμένο στην υπόθεση *Savva*. Αποδίδουν τη σειρά στην οποία τοποθετήθηκε η αιτήτρια στην παράλειψή της να υποβάλει αίτηση για
- 10 εγγραφή ακόμα και μέσα στην προθεσμία που έταξε ο Νόμος 245/87.

- Οι ισχυρισμοί της αιτήτριας είναι αβάσιμοι πρώτα για το θεμελιωκό λόγο πως δεν μπορεί ούτε να ελέγχεται η σοφία ή η σκοπιμότητα του Νόμου ούτε να τίθεται ζήτημα “νομικά πάσχουσας” διάταξης του χωρίς αμφισβήτηση της συνταγματικότητάς του. Η εμπλοκή στη συζήτηση της υπόθεσης *Savva*, παραγνωρίζει το γεγονός πως εδώ δεν μιλούμε πλέον για δευτερογενή νομοθεσία αλλά για νόμο που ψηφίστηκε από τη Βουλή των Αντιπροσώπων. Στο βαθμό που η αναφορά σε παραβίαση του δικαστικού δεδικασμένου θα μπορούσε να θεωρηθεί ότι εγείρει ζήτημα αντισυνταγματικότητας με την έννοια είτε της παραβίασης της αρχής της διάκρισης των εξουσιών είτε του Άρθρου 146 του Συντάγματος που κατοχυρώνει το δικαίωμα της ατομικής προσφυγής (βλ. συναφώς *Συμβούλιο Εγγραφής Αρχιτεκτόνων και Πολιτικών Μηχανικών ν. Ανδρέα Κωνσταντίνου* (1994) 3 Α.Α.Δ. 453), η απλή απάντηση βρίσκεται στο γεγονός ότι η υπόθεση *Savva* δεν αφορούσε στην ίδια την αιτήτρια. Δεν ήταν η ίδια διάδικος τότε και η υπόθεση *Savva* δεν είχε ως αντικείμενο διοικητική πράξη που, αυτή καθ' εαυτήν, την επηρέαζε. Το πιο κάτω απόσπασμα από τη μελέτη του Πρόδρομου Δαγτόγλου, Κρίσιμο καθεστώς κατά την συμμόρφωση της Διοικήσεως στις αποφάσεις ΣτΕ, Τόμος Τιμητικός του Σ.τ.Ε, 1929 - 1970, Τόμος 1, σελ. 580, είναι σχετικό:

- 35 “Το Συμβούλιο της Επικρατείας προχωρεί μάλιστα πιο πέρα, αν το νομοθετικό καθεστώς μετεβλήθη μετά την έκδοση της ακυρωτικής αποφάσεως. Ενώ παγίως δέχεται ότι ο νομοθέτης δεν δικαιούται να ισχυροποιήσει πράξεις ακυρωθείσες ήδη από το Συμβούλιο της Επικρατείας και να επεμβαίνει με αυτόν τον τρόπο σε ατομικές περιπτώσεις που εκρίθησαν από το Ανώτατο Διοικητικό Δικαστήριο, τονίζει όμως συγχρόνως ότι η δύναμη του δεδικασμένου δεν φθάνει ως το σημείο να ανακόπτει για το μέλλον την αρμοδιότητα της νομοθετικής εξουσίας να προβαίνει σε νέες ρυθμίσεις με διατάξεις γενικής ισχύος.
- 40

Το Συμβούλιο της Επικρατείας δέχεται μάλιστα ότι ο νομοθέτης δεν κωλύεται από την ακυρωτική απόφαση να θεσπίσει νέες διατάξεις από εκείνες των οποίων η παραβίαση οδήγησε στην ακύρωση της προσβληθείσης πράξεως και που να επιτρέπουν ή και να επιβάλλουν την έκδοση διοικητικής πράξεως παρομοίας προς την ακυρωθείσα.

5

Επομένως, δέχεται το Συμβούλιο της Επικρατείας, η τοιαύτη επί τη βάσει των νέων τούτων νομοθετικών διατάξεων έκδοσις νέας διοικητικής πράξεως, ως η προσβαλλομένη, έστω και του αυτού περιεχομένου προς την ακυρωθείσαν, ούτε εις τας περι διακρίσεως των εξουσιών συνταγματικής διατάξεις προσκρούει ούτε θίγει τα αμετακλήτως δια διοικητικής αποφάσεως κριθέντα.... Διότι δεν πρόκειται εν προκειμένω αναβίωσις των ακυρωθεισών διοικητικών πράξεων, αλλ' έκδοσις νέας, ισχυούσης διά το μέλλον, διοικητικής πράξεως επί τη βάσει του νέου....νομικού καθεστώτος”.

10

15

Ανεξάρτητα από τα πιο πάνω, νομίζω πως είναι ανυπόστατο και το υπόβαθρο του συλλογισμού της αιτήτριας. Είναι λανθασμένη η αντίληψη πως ο Ν. 180/87 εισάγει τους παλαιούς πίνακες ως στοιχείο ή ως κριτήριο για το καθορισμό της σειράς. Ο Νόμος εκείνος θέλησε την εισαγωγή δυο διαφορετικών κριτηρίων. Το πρώτο προέκυπτε από το άρθρο 28B και είναι το έτος απόκτησης του πρώτου τίτλου σπουδών. Αυτό το κριτήριο δεν χρησιμοποιήθηκε ως διαχρονικό. Θα αφορούσε μόνο σε ορισμένους υποψηφίους. Αυτοί ανήκαν σε δυο κατηγορίες. Στην πρώτη κατηγορία ενέπιπταν όσοι “περιλαμβάνονται σε πίνακες διοριστέων που συντάχθηκαν σύμφωνα με τους κανονισμούς που ίσχυαν ως την έναρξη της ισχύος του άρθρου αυτού” Διαφωνώ με την άποψη πως με αυτό τον τρόπο ανάχθηκε η σειρά στους πίνακες εκείνους σε στοιχείο ή κριτήριο. Το κριτήριο το έθεσε ο ίδιος ο Νόμος. Η αναφορά στους πίνακες ήταν απλώς μέθοδος προσδιορισμού των υποψηφίων σε σχέση με τους οποίους θα εφαρμοζόταν αυτό το κριτήριο. Έχω συναφώς υπόψη μου την απόφαση της Ολομέλειας στην υπόθεση **Νέλλη Ψαρά Κρονίδου και Άλλοι ν. Κυπριακής Δημοκρατίας** (1994) 3 Α.Α.Δ. 530. Στην υπόθεση εκείνη διορισμοί ακυρώθηκαν και λόγω της χρησιμοποίησης ως κριτηρίου των ίδιων, όπως προκύπτει, πινάκων. Η υπόθεση εκείνη, που αφορούσε σε διορισμό δυνάμει του Νόμου 161/85, διακρίνεται επειδή εκεί η ΕΕΥ, όπως φαινόταν από την ίδια την απόφασή της, χρησιμοποίησε τους πίνακες ως βάση για τον προσδιορισμό των υποψηφίων και επίσης ως ουσιαδές στοιχείο για τη λήψη της απόφασης.

20

25

30

35

40

5 Στη δεύτερη κατηγορία ενέπιπταν, πάντα κατά το Νόμο 180/87 [βλ. άρθρο 28B(5)], όσοι θα υπέβαλλαν αίτηση για εγγραφή δυνάμει του άρθρου 28A(3) και δεν περιλαμβάνονταν στους πίνακες στους οποίους αναφέρεται το άρθρο 28B(2). Αυτοί όμως, θα ακολουθούσαν εκείνους που περιλαμβάνονταν στους πίνακες. Πρέπει να σημειωθεί πως κατά το άρθρο 28A οι κενές θέσεις θα δημοσιεύονταν και οι αιτήσεις για εγγραφή στον πίνακα διοριστέων που θα καταρτιζόταν δυνάμει του Νόμου πλέον, θα έπρεπε να υποβληθούν εντός 15 ημερών από τη δημοσίευση.

10 Το δεύτερο κριτήριο θα ήταν, όπως το αντιλαμβάνομαι, το διαχρονικό. Σύμφωνα με το άρθρο 28B(6), το Σεπτέμβριο κάθε χρόνου η Επιτροπή θα αναθεωρούσε και θα συμπλήρωνε τους πίνακες. Μας ενδιαφέρει εδώ η συμπλήρωση. Οι πίνακες θα συμπληρώνονταν με τους υποψηφίους που θα αποτείνονταν με αίτησή τους για εγγραφή. Σε σχέση με αυτούς τους υποψηφίους το πρώτο κριτήριο για τον καθορισμό της σειράς προτεραιότητας θα ήταν το έτος υποβολής της αίτησης για εγγραφή.

20 Ο Νόμος 245/87 δεν διαφοροποίησε τα κριτήρια και, με δυο μόνο διαφορές στις οποίες θα αναφερθώ, διατήρησε την προϊσχύσασα ρύθμιση. Με το άρθρο 28 B(2) εισάγεται ως πρώτο κριτήριο το έτος απόκτησης του πρώτου τίτλου σπουδών. Καταργήθηκαν τα εδάφια 3 και 5 του ίδιου άρθρου όπως το θέσπισε ο Ν. 180/87 αλλά εξακολουθεί να μίν είναι αυτό το κριτήριο που θα εφαρμόζεται για το μέλλον. Η σημασία του περιορίζεται έτσι ώστε να αφορά στους υποψηφίους που θα περιλαμβάνονταν στους πίνακες που θα έπρεπε να συνταχθούν μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 1987 και στη συνέχεια στους πίνακες όπως θα συμπληρώνονταν τον Αύγουστο του 1988. Αυτά, ως εκ των μεταβατικών διατάξεων του Νόμου 245/87 και του άρθρου 6 του ίδιου Νόμου που πρόσδωσε στο άρθρο 28B(2) αναδρομική ισχύ από τις 31 Ιουλίου 1987.

35 Εκείνο που επέφερε ο Νόμος 245/87 και είναι εδώ που εντοπίζεται ο σκοπός των νέων ρυθμίσεων που εισήξε, είναι η άρση της διάκρισης μεταξύ των υποψηφίων που υπέβαλλαν αίτηση δυνάμει του άρθρου 28A μετά τη δημοσίευση των κενών θέσεων που ακολούθησε τη θέσπιση του Νόμου 180/87 ανάλογα με το αν περιλαμβάνονταν ή όχι στους παλαιούς πίνακες διοριστέων. Όσοι είχαν υποβάλει αίτηση μέχρι και της 31 Αυγούστου 1987, τοποθετούνται πλέον στην ίδια μοίρα ανεξάρτητα από το αν περιλαμβάνονταν ή μη στους παλαιούς πίνακες. Αλλά εκείνο που ευθέως αφορά στην αιτήτρια είναι η μεταβατική διάταξη του άρθρου 3 του Ν. 245/87 σύμφωνα με την οποία, ανεξάρτητα από τις πρόνοιες του άρθρου 28B(7)

“η σειρά προτεραιότητας των υποψηφίων κατά τη συμπλήρωση των πινάκων διοριστέων που θα γίνει τον Αύγουστο του 1988 θα καθορίζεται σύμφωνα με τις διατάξεις των εδαφίων (2) μέχρι (4) του άρθρου 28B του βασικού Νόμου ως τούτο τροποποιήθηκε με το Νόμο αυτό.”

5

Από εκεί και πέρα, δηλαδή κατά τη συμπλήρωση των πινάκων διοριστέων που θα γίνονταν από τον Αύγουστο 1989, και πάλιν ισχύει ως πρώτο κριτήριο, το έτος υποβολής της αίτησης για εγγραφή, σύμφωνα με το άρθρο 28B(7)(α), όπως αναριθμήθηκε.

10

Η αιτήτρια δεν υπέβαλε αίτηση μέχρι την 31 Αυγούστου 1987. Λέγει πως δεν το έκαμε γιατί έκρινε ότι ο Νόμος έπασχε αφού διατηρούσε ως κριτήριο τους παλαιούς καταλόγους διοριστέων. Αν πράγματι η αιτήτρια δεν υπέβαλε αίτηση για εγγραφή επειδή έκρινε ως “πάσχουσες” τις νομοθετικές ρυθμίσεις πολύ κακά έκαμε. Όχι απλώς γιατί δεν νομίζω ότι είναι σοφό να ενεργεί κάποιος κατά παραγνώριση των νομοθετικών προνοιών ανάλογα με το τι ο ίδιος νομίζει ότι είναι το νομικά ορθό αλλά και γιατί είναι λάθος η αντίληψη πως δεν είχε δικαίωμα δύναμει του Ν. 245/87 να διεκδικήσει και να πετύχει εγγραφή στους πίνακες διοριστέων με πρώτο κριτήριο το έτος απόκτησης του πρώτου τίτλου σπουδών της. Το έχω ήδη σημειώσει αλλά ίσως πρέπει να το εξειδικεύσω ακόμα περισσότερο. Είναι ρητή η πρόνοια στη μεταβατική διάταξη του άρθρου 5(3) του Νόμου 245/87 πως το κριτήριο του έτους απόκτησης του πρώτου τίτλου σπουδών θα εφαρμοζόταν και κατά τη συμπλήρωση των πινάκων που έγινε τον Αύγουστο 1988. Αν η αιτήτρια υπέβαλλε την αίτησή της μέχρι τις 31 Μαΐου 1988 [βλ. σχετικά το άρθρο 28B(5)], θα εγγραφόταν με βάση το έτος απόκτησης του πρώτου τίτλου σπουδών της.

15

20

25

30

Για όλους τους πιο πάνω λόγους η προσφυγή αποτυγχάνει και απορρίπτεται με έξοδα. Η προσβαλλόμενη απόφαση επικυρώνεται. Τα έξοδα να υπολογιστούν από τον Πρωτοκολλητή για να εγκριθούν από το Δικαστήριο.

35

Η προσφυγή απορρίπτεται με έξοδα.